

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Præsten i Vejlbye (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388380736/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

kjende den, som Guds og Menneskenes Lov fordømmer?» Hun taug, og saa til Himmelen. «Det vil jeg gjøre» blev jeg ved «er det Uret, da tilregne Herren mig ikke den Synd! Hør nu, kjereste Barn! gaaer Sagen her tilende, da er hans Liv forloren; jeg seer ikke nogen Frelse uden i Flugten. Kan I hertil ophitte noget Raad, da skal jeg lukke mine Øjne og tie. Seer I! jeg haver strax, saasnar: eders Fader blev fængslet, skrevet til eders Broder i Kjøbenhavn, og vi kunne nu hver Dag forvente ham. Taler saa med ham, og søg at faae Slutteren til Ven! har I ikke Penge nok, saa raader I over alt hvad jeg ejer!» Da jeg havde sagt dette, blev hendes hele Ansigt blussende rødt af Glæde, og hun faldt om min Hals, og raabte: «Gud Jonne Eder for dette Raad! havde vi blot min Broder! da blev der vel Raad.» – «Men hvor skulle vi hen?» sagde hun atter og slap mig; «og om vi finde et Fristed i fremmede Lande, saa seer jeg Eder aldrig mere.» Dette sagde hun saa ynkeligt, at mit Hjerter var færdigt at breste. «Allerkjereste Ven!» raabte jeg: «jeg skal finde Eder, hvor langt I end fare hen; og ville være Midler ikke slaac til vor Underholdning, skulle disse mine Hænder arbejde for os Alle; jeg har lært i min Ungdom at bruge Øxen og Hovlen.» Da blev hun paanye saa sjæleglad, og kyste mig utallige Gange. Vi bade Begge af ganske Hjerter til Gud, at han dog vilde lade vort Forhavende lykkes, og saa skiltes hun fra mig med frejdigt Haab.

Ogsaa jeg begyndte at haabe til det Bedste. Men aldrig saasnar var hun borte, førend tusinde Tvivl opfyldte mit Sind, og alle de Vanskeligheder, som før syntes mig overvindelige, nu forekom mig som uhyre Bjerge, dem min svage Haand aldrig vil mægte at flytte. Nej, nej! af denne Elandigheds Mulm og Morke veed ikkun *han* alene den Vej, for hvem den sorte Nat er lys som Dagen.

Atter to nye Vidner! de føre neppe noget godt i deres Skjold; thi Bruusen anmeldte dem med en Mine, der ikke huede mig – han har og et Hjerter saa haardt som Flint, og tilmed fuldt af Gift og Galde. – I Morgen møde de paa Thinget; jeg er tilmode, som om det var imod mig selv, de skulle vidne. – Gud styrke mig dog!

Det er forbi – han har bekjendt Alt.

Retten var sat, og Fangeren fremført for at høre de nye tilkomne Vidners Udsagn. De forklarede: «at de den tit omhandlede Nat vare

gangne hen ad den Vej, som løber paa tvers midt imellem Skoven og Præstens Hauge; et Menneske var da kommen fra Skoven, med en Sæk paa Axelen, og dermed vandret dem et Stykke forbi ad Haugen til; hans Ansigt kunde de ikke kjende, da det var skjult af Sækken; men da Maanen skinnede paa hans Ryg, havde de tydeligen seet, at han var iført en siid grøn Kjole (hans Sloprok nemlig) og en hvid Nathue; den omvundne Person forsvandt ved Haugegjerdet. Aldrig saasart havde den Første aflagt dette Vidnesbyrd, før Præsten blev i sit Ansigt som Aske, og det var neppe han med svag Røst kunde fremføre de Ord: »jeg faaer ondt.« Man gav ham en Stool. Da sagde Bruusen til de omstaaende: »det hjalp paa Præstens Hukommelse.« Deane hørte det ikke; men vinkede ad mig, og sagde: »lad mig føres tilbage i mit Fængsel; der vil jeg tale med Eder.« Det skedte, som han forlangte.

Vi droge afsted til Grennaac; Præsten kjørte med Slutteren og Byesvenden, og jeg reed. Da Fængselsdøren blev aabnet stod min Kjereste og redte sin Faders Seng; paa en Stool ved Hovedgjerdet hang den ulykkelige grønne Sloprok. – Min Kjereste gav et Glædeskrig, da hun saac mig komme; hun troede at Faderen var frikjendt, og at jeg nu selv vilde udføre ham af Fængslet. Hun kastede hvad hun havde i Hænderne, og hang sig om hans Hals. Den gamle Mand græd, saa den ene Taare ikke kunde bie den anden. Han nænnede ikke at sige hende, hvad nu var passeret paa Thinget; men gav hende nogle Ærinder i Byen, at hun skulde indkjøbe Allehaande. Før hun gik sprang hun hen til mig, trykkede min Haand til sit Bryst, og hvidskede: »godt Budskab?« – For at dølge min Smerte og Forvirring, kyskede jeg hende paa Panden, og sagde: »Kjere! siden skal I høre hvad der er passeret – veed endnu ikke, om det gjør stort fra eller til – men henter os nu hvad eders Fader forlanger.« – Hun gik. Ak! Ak! hvilken jammerlig Forandring paa før, da dette uskyldige Barn levede sorgløs og glad i den muntre Præstebolig, og nu her udi dette skumle Fængsel med Sorrig og Smerte, ja med idelig Angst og Bævelse. –

»Sæt Eder, Kjere!« sagde han, og satte sig selv paa Sengestokken. Han foldede sine Hænder i sit Skjød, og stirrede længe mod Jorden i dybe Tanker. Endelig rettede han sig op, og hæftede sine Øjne paa mig; jeg ventede i ængstelig Taushed, som om jeg skulde høre min egen Dom – o ja, paa en Maade skulde jeg jo ogsaa. – »Jeg er en stor Synder,« tog han tilorde: »hvor stor – det veed Gud; jeg veed det ikke